

SEVGİNİN BU TÜRLÜSÜ

Ümran Hunderlage

Anı-Öykü

Kitap Arelgesi
YAYINLARI

Kitap Atelyesi Yayınları: 175
Öykü Dizisi: 26

Ümran Hunderlage
Sevginin Bu Türüsü
© Ümran Hunderlage (Kitap Atelyesi)
Birinci Baskı Aralık 2009

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Kitap Atelyesi

Kitap Atelyesi Yayınları bir Düş Atelyesi kuruluşudur.
5. Sokak 32/3, 06500 Bahçelievler-Ankara
Tel :(312)215 70 37
Faks: (312) 223 60 64
e-posta: bilgi@kitapatelyesi.com
www.kitapatelyesi.com

SEVGİNİN
BU TÜRÜSÜ

Ümran Hunderlage

*“İnsanları genel olarak iki grupta toplayabiliriz: 5
Kedi sevmeye mutluluğuna sahip olanlar
ve diğerleri ... ”*

F. Petrarca (1304-1374)

Mersin-Antalya yolu üzerindeyseniz, Işıklı Köyü'ne gelmeden az önceki yol sapağında üzerinde "Aphrodisias" yazılı, yer yer boyası dökülmüş sarı, paslı, ok biçiminde bir levha görürsünüz. Hangi yönü gösterdiği çok da belli olmayan bu ok, yakınlardaki ören yerinin habercisidir ama, çoğu kişinin dikkatini bile çekmez. Üstelik özellikle başlangıç kısmı çukurlarla dolu olan berkitme yol, bol virajlı ve dardır.

Deniz, uzaklarda bir yerlerdedir, görünmez. Yolum nereye gittiğini bilmek isteğiyle yola koyulan kimi meraklılar, kendilerini neyin beklediğini kestiremedikleri için birkaç yüz metreden sonra keşiften vazgeçerek geri dönerler.

Fıstık çamları ve zakkumlar arasında uzanan yolun zahmetine aldırmayan meraklılarsa, birkaç virajı döndükten sonra türkuazın en güzeline sahip Akdeniz'i bütün çekiciliği ile karşılarında bulurlar. Bu "kuş uçmaz, kervan geçmez" yolun nereye vardığını bilmek isteyenlerse, yarım saat kadar süren 14,5 km'lik yolculuğun sonunda kooperatife ulaşırlar.

Bu üçra köşede kurulmuş kooperatifi bir rastlantı sonucu keşfedip(!) bir ev alan arkadaşlarımız Hamburg'a döndüklerinde anlata anlata bitiremiyor, bizim de en azından oraları görmemiz gerektiğini söylüyorlardı. "Yerimiz var nasılsa, bizde kalır, çev-

reyi iyice dolaşırınız.” diyorlardı. Israrlarına dayanamamış, kuşların kanat seslerinin bile duyulduğu bu “bakir doğa harikası”nı görmeye karar vermiştik.

8 Bir haftalık tatilden yararlanarak Hamburg’tan hep birlikte yola çıktığımızda, “Hiç değilse yeni bir yer tanımış oluruz”du düşüncemiz, ama eşim kulağıma, “Beğenirsek, fiyatı da uygun bulursak biz de bir ev alır, emekliliğimizde kafamızı dinleriz” diye fısıldayınca Türkiye’de bir evimin olması olasılığı ile siteyi daha görmeden sevmeye hazırdı yüreğim.

Yolculuk çok uzun ve yorucuydu, on beş saat tir yoldaydık. Hala daha kooperatiften bir ize rastlamamıştık. İçimdeki heyecan yavaş yavaş sönyör, yerini düş kırıklığı alıyordu. Ana yoldan ayrılmış, Aphrodisias’a giden yola sapmıştık. Her taraf zifiri karanlıktı. Birden içimi bürüyen korkuyla titredim. Bu Allah’ın dağında bizi kesseler, kimsenin haberi olmazdı. O sıralar henüz asfaltlanmamış olan yol, yağmurlarla iyice bozulmuş, toprakların sel sularıyla akıp gitmesi sonucu derin çukurlar oluşmuştu. Adana’dan kiraladığımız minibüs çukurlara bata çıka zorla ilerliyordu. Kimi yerde çamura battıkça şoför söyleniyor, bize de inip hep birlikte iterek aracı kurtarmaya çalışmak düşüyordu.

Yarım saattir bu bozuk yolla cebelleşiyorduk. Ortalık yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı, çevremizi görebiliyorduk artık. Bir yanımız dağ, diğör yanımız uçurumdu. Çalılar ve makiler arasında sivrilen kayalıklar aşağılarda görünen denize değin uzanıyordu. Manzara nefisti, vahşi bir güzellik, bir çekicilik vardı,

ama baktıkça insanın içi ürperiyordu.

Sonunda ılık bir mayıs sabahı, güneşin ilk ışıklarıyla kooperatife ulaştık. Kolum kanadım kırılmış gibi bitkin bir halde indim arabadan. Bomboş sokaklarda yürümeye başladık eşimle. Havada insanı sarhoş eden mis gibi bir bahar kokusu vardı. Birden uzun bir uykudan uyanmışçasına dinç hissettim kendimi. Yorgunluğun verdiği ilk anın düş kırıklığı yerini hayranlığa bıraktı. Bambaşka bir doğaydı karşımdaki. Çelişkilerle dolu. Kimi yerde kendi haline bırakılmış hırçın ve vahşi, kimi yerde ise insan elinin gücüyle bakımlı ve tertemiz.

Ne tarafa bakacağımı bilemeden dolanıyordum ortalıkta, büyülenmiş gibi. Bir dalda açmış beş-altı çiçeğinin ağırlığıyla incecik dalları yerlere değin eğilmiş yaban güllerinin yanı başında onlara tepeden bakan yediveren gülleri, mis kokularını evlerin ikinci katına dek taşıyan yaseminler, sağa sola isyan-karca kol atarak çatılara dek başına buyruk tırmanan begonviller, sık yaprakları arasından güneşin bile geçmesine izin vermeyen heybetli şimşirler, sapsarı çiçekleriyle bir ışık kümesi oluşturan mimozalar, Japon gülleri, zakkumlar, çiçeklerinin baş döndürücü kokularıyla limon ve portakal ağaçları ve yine her köşeden size gülümseyen güller, güller, güller... Ya o sokak başlarındaki yeşil alanları süsleyen, iri papatyaları andıran öğle güzelleri? Beyazdan başlayarak sarı, oranj, pembe ve hatta kırmızıya dönen renkleriyle ortalığı seyrine doyum olmaz bir renk cümbüşüne döndürmüşlerdi.

Doğa beni şaşkına çevirmişti. Her köşede bir

başka güzellik buluyordum. Birden, billur suları parıldayan denizi gördüm karşımda. İçindeki buz gibi tatlı su kaynaklarının sıcak yaz günlerinde bile insanı ürperttiği denizi. Kıpır kıpırdı, işveli ve “gel” dercesine davetkâr.

10

Bir bahçe duvarına oturduk. Hem başımızın üstünde yaşam sevinciyle cıvıldaşan, birbirleriyle kovalamaca oynarcasına sürü halinde konup uçarak baharın coşkısına kapılan kuşları dinliyor, hem de çevremizin güzelliklerini içimize sindirmeye çalışıyorduk.

İşte tam bu sırada kediler dikkatimi çekmişti. Sokaklarda, bahçelerde sere serpe yorgun uyukluyor, geriniyor, yalanıyor, kısacası ılık bahar güneşinin tadını çıkarıyorlardı. Ne güzel bir görüntüydü bu! Kirli suratlı ve sıskacıktılar, ama hepsi de birbirinden güzeldiler. Çağırma yüz vermemiş, kafalarını çevirerek güneşi yeğlediklerini belli etmişlerdi. Kimileri ise etraflarına bile bakmadan koşup gidiyorlardı, bir yerlere yetişmek istercesine. Sokaklar onlarındı. Onlar bu sitenin yarı vahşi denilebilecek kedileriydi.

“Burası tam bir kedi cenneti” demiştim eşime. Bugünse bu düşüncemin kısmen doğru olduğuna inanıyorum. Kısmen, diyorum, çünkü yazlık sahiplerinin bulunmadığı sonbahar, kış, hatta ilkbahar aylarının kediler için ne güç geçtiğini ancak şimdi biliyorum. Özellikle de yavru kediler için.

Birden kooperatif bir başka anlam kazanmıştı gözümde. Burasını sevmiştim, yalnız doğasını değil, kedilerini de sevmiştim. Benim de burada bir evim, bahçemde dolaşan kedilerim olsun istiyordum. Var-

lıklarıyla bizi mutlu edecek kediler... Yitirdiğimiz ke-
dimizin yerini tutamazlardı ama çoktandır özlemini
duyduğumuz, kedilerle birlikte olmanın huzurunu
ve mutluluğunu verebilirlerdi.

Siteyi ilk kez gördüğümüz o gün bu mutluluk
sarhoşluğu içinde tek düşüncemiz orada yaşayabil-
mekti yalnızca. Sitenin güzelliklerini site sakinleriyle
birlikte paylaşabilmek, bugün fazla bulduğumuz o
sükûneti duyumsayabilmektir. Kusurları yok dene-
mezdi, örneğin beton yollar çok geniş tutulmuştu.
Eşim haklı olarak “uçak pisti gibi” diyordu. Denize
nazır en güzel yerlere de beton dökülerek geniş oto-
parklar yapılmıştı. Bu sıcak Akdeniz köşesinde bun-
ca betona ne gerek vardı? Sıcaklığı yansıtıyor, insanı
bunaltıyordu. Yine de bu eleştiri anlarımız çok kısa
sürüyor, sitenin her şeye karşın doğal güzelliğini ko-
ruyabilmesine şaşıyorduk.

Mayıs, yazlık sahiplerinin gelmesi için çok erken-
di. Sitede sürekli yaşayan birkaç aile ve site çalışanla-
rı vardı yalnızca. Koskoca alana serpilmiş gibiydiler
onlar da. O yüzden kimi sokaklar terk edilmiş gibi
bomboştur. Kiminde hummalı bir tempoda çalışan iş-
çiler ile evini tamir ettiren ev sahipleri görülüyordu.
Kimi sokaklarda ise siteyi sezona hazırlamaya çalı-
şan bahçıvanlar göze çarpıyordu.

Bir yandan siteyi tanımaya çalışıyor, bir yandan
da kendimize uygun bir ev arıyorduk. Satılık evler
oldukça fazlaydı, içlerinden birini seçmek hiç de güç
olmadı. Üstelik üç tarafı bahçe olan bir ev bulmuştuk.
Alım-satım işlemleri göz açıp kapatıncaya değin bit-
miş, siteli oluvermiştik. Artık yazı beklemekten başka

yapacak bir şey yoktu. Tatile ne kalmıştı ki zaten? En çok iki ay sonra okullar kapanacak, yaz tatili başlayacaktı. İçim içime sığmıyordu. Yazın gelince evimi yerleştirecek, bahçemi düzenleyecektim. Öne bir-iki gül, biraz da sardunya, arkaya nane-maydanoz ekirdim belki. Yan tarafa zeytin ağacı ne güzel yakışırdı, tıpkı karşıki komşumuzdaki gibi. Ya da şeftali?...

Günlerimizi, yeni evimizi yerleştirme hayalleriyle geçirmiş, tatil başlar başlamaz da siteye gelmiştik. Her Şey bıraktığımızdan daha da güzeldi. Doğa bütün renklerini sermişti ortaya. Yalnız mayısa oranla daha sıcaktı tabii. Çevremize de sıcağa da çabucak alışmıştık. Ne de olsa denizin serin suları insanı ferahlatıyor, bambaşka bir güç veriyordu.

Sitedeki kedilerle bir bağlantı kurmamıştık henüz. Sokak aralarında karşılaştığımızda sevmek için yanına yaklaştıklarımızın kimi tıslıyor, kimi de kaıveriyordu. Kimi ise kırk yıllık dost gibi sevinçle mırıldanarak yanımıza geliyor, bacaklarımıza sür-tünüyor, sevgi beklediğini belli ediyordu. Böylece onunla ilk andan başlayan bir dostluk oluşuyordu aramızda.

Mama vermek istediğimizde çağrımızı duyup gelenler bile, bahçe kapısından içeriye girmiyor, sokakta beklemeyi yeğliyorlardı. Belli ki ekstra yemek servisine alışkın değildiler, sokakta bir köőeye dökülmüş yemek artıklarından, ya da kapı önlerine bırakılan çöp torbalarından alıyorlardı nasiplerini. Üstelik yazdı, yemek artıkları boldu site dolu olduğu için, aramaları gerekmiyordu.

Yazlığın kedileriyle ilk “yakın” ilişkimiz, karşımızdaki evin bahçesinde oynayan, sıçrayan küçücük

sarı bebeklerin oyunlarına eğlenmekle başladı. Hemen her hareketlerini bizim terastan izleyebiliyor, hatta birbirlerini ısırıklarında çıkardıkları incecik çığlıklarını duyabiliyorduk. Sesimizi duyduklarında oyunlarını bırakıp bahçenin girişindeki merdivenlere kadar geliyor, kocaman açılmış gözleriyle şaşkın ve meraklı bakıyorlardı. Eşim ellerini kulak gibi yapıp sallayarak şaklabanlığa başlayınca, korkup kaçıyorlardı köşelerine. Seslerine ve oyunlarına alıştırmıştık çabucak. Bir hareket, bir kıpırtı görmezsek meraklanır olmuştuk.

Yavruları gibi sarı olan anne çok hoş bir kedydi. Bembeyaz göğsü, iri çekik gözleri, Mısır kedilerini andıran sivrice kafa yapısı vardı. Duruşu ve oturuşuyla çevresine biraz yukardan bakıyormuş gibi kibirli bir izlenim uyandırıyor. Çağırduğumuzda koşarak geliyor, peşine takılan yavrularını azarlayıp kovalıyordu. Eğitimlerine önem verdiği belliydi. Kedilerle ilişkilerimiz ilerlediğinde sokak kedisi olsa bile, her annenin -tıpkı insanlarda olduğu gibi yavrusunu farklı eğittiğini, ya da hiç eğitmediğini de gözlemlemiştik. Sanırım kedilerdeki karakter farklılığının kökeninde bu anne eğitimi yatıyor.

Anne, yemeğini bitirdikten sonra hemen gitmiyor, terasta ya da bahçede uzanıp dinleniyordu. Bu arada davranışlarımızı izliyor, belli ki bizi tanımaya çalışıyordu. İki-üç gün sonra zararsız olduğumuza inandı ki, bütün gününü terasın yanındaki bahçede geçirmekle kalmadı, yavrularını da yanına çağırdı.

İlk bakışta hepsi birbirinin aynı sapsarı bebeklerdi. Ayırt etmekte güçlük çekiyorduk. Bazı küçük

ayrılıklar bulduk sonunda. Örneğin birinin kuyruğu ucundan kırılmış gibi kıvrıktı. Diğerinin sağ patisi beyazdı. Üçüncünün güneş vurunca kızıla çalan koyu sarı tüyleri vardı sırt kısmında. Dördüncü ise kardeşlerinin en güzeliydi, gözbebekleri ıslık ıslık. Adeta küçük yıldızlar vardı içlerinde insanın gönlünü aydınlatan. Ona hemen "Sternauge" adını verdim.

Sternauge beni ilk andan itibaren büyülemişti, diğer kardeşlerini gözüm görmüyordu. Her davranışı bende hayranlık uyandırıyor, kardeşlerinden hiç de farklı olmayan oturuşu, yatışı bile bana sanki yalnızca ona özgüymüş gibi geliyordu. Nazlı yaramaz kendisine olan zaafımı çabucak fark etmişti. Ayrıcalık göstermemi bekler gibiydi. Ben de elimden geldiğince şımartıyordum onu doğrusu.

Eşim benim Sternauge hakkında anlattıklarımın gülüyor, "İnan bana, kardeşlerinden farklı değil, onlar da en az onun kadar tatlı, böylesine ayırım yapma. Üstelik kedi dostu Kuppka'nın sözlerindeki gerçek payını da unutma! "Özgürlüğü ne denli önemli olursa olsun, bir kedinin kendini iyi hissetmesi için ara sıra sevmeye de ihtiyacı vardır." demiyor muydu? Kardeşlerinin de sevgiye ihtiyaçları var. Onları da sev, okşa." diyordu.

Benim ona bu düşkünlüğüme karşın Sternauge de sanki sırf beni üzme için, durmadan hastalanıyordu. Kimi zaman ishal oluyor, kimi zaman da boğmaca olmuşçasına bir öksürük nöbeti içinde çırpınıyordu. Bir gün bu nöbetler sıklaşmış, üstelik kusmaya da başlamıştı. Bu tarzdaki kusmayla karışık

öksürükler, bize yıllarca varlığıyla mutluluk veren, oğlumuz gibi sevdiğimiz “Bärchen”i hatırlatıyordu bana.

16

Yaşamının son aylarını hep öksürüklerle sarsılarak, kusarak geçirmişti. Sağlığının yerinde olduğu günlerde oldukça iştahlı bir kedi idi. Normal olarak yetişkin bir kedinin günde bir öğün yemesi yeterliyken o, sabah-akşam verdiğimiz öğünlerle yetinmez, arada da isterdi. Sevdiği mamaların durduğu dolabın kapısının çıkardığı o hafif gıcırtyı tanır, en derin uykusunda sandığımız anlarda bile, eğer dolabı açmışsak, hemen yanımızda belirirdi. Bütün kediler gibi o da gerek bakışları, jestleri, gerekse çeşitli tondaki miyavlarıyla duygularını öyle güzel anlatırdı ki, “doğuştan aktör” diyesi geliyordu insanın. Bazen açlıktan ölüyormuş gibi bakardı yüzümüze. Dayanamaz, verirdik.

Öğlen porsiyonu için de o sıralar yeni çıkmış olan otomatik bir mama makinesi almıştık. Kaç saat sonra yemesini istiyorsak, otomatı o saate kurup kapağını kapatıyorduk. Zamanı gelince kapak kendiliğinden açılıyordu. Bir gün unuttuğum bir dosyayı almak için evden ayrıldıktan birkaç dakika sonra geri döndüğümde, Bärchen’i otomatı açmaya çalışırken bulmuştum. Alışkın hareketlerle tırnağını kapakla makine arasına sokup açıvermişti kapağı. Anlaşılan beklemektense, hemen yemeyi yeğliyordu. Otomatın bir fonksiyonu kalmamıştı artık, ama yine de ona bir meşguliyet olması için, uzun süre kullanmaya devam ettik.

Derken yemeklerini bitirmemeye, ya da bir kok-

layıp çekilmeye başladı. En sevdiği mamaları bile biraz yiyor, miyavlayıp köşesine çekiliyordu. Sonra onu bitiren, bizi üzen öksürükler, kusmalar başladı. Kusmalarını hazımsızlık sanmıştık önceleri. Gösterdiğimiz doktorlar da anlayamamış, kimi de mide bozukluğu diyip perhiz vermişti. Önüne koyduğumuz tatsız tuzsuz mamalara hiç yanaşmıyor, yüzümüze gücenik bakıyordu. O çok yediği, hiç doymadığı günleri arar olmuştuk.

Perhizin ertesi günü açlıktan ferî gitmiş gözlerine dayanamamış, en sevdiği mamalardan vermiştik. Yemek şöyle dursun, koklamamıştı bile. Soluğu derhal başka doktorda almıştık belki bir çare bulur diye. O da anlamamıştı derdini yavrumun. Ezbere iştah açıcı iğneler yapmıştı. Zavallı hayvan iğnelerin etkisiyle yemeğe sokulur, yiyemez, bu kez de üzgün üzgün yüzümüze bakar, sonra başını eğip köşesine çekilirdi. Onu böyle yenilmiş, ezik ve umutsuz görmeye dayanamaz, ağlardım.

Sık sık doktora taşınmaktan usanmıştı. "Beni köşemde bırakın" der gibi bakıyordu artık yüzümüze. Kaderini kabullenmişti sanki. O heybetli vücudu erimiş, küçücük kalmıştı garip yavrum. Övgüsünü duyarak götürdüğümüz son doktor, eliyle karnını yoklar yoklamaz umutsuzca yüzümüze bakarak, "Durumunu hiç iyi görmüyorum. Emin olmak için sonografi yapmam lazım. Onun için de önce dozajı düşük narkoz vereceğim. İlacın etkisi kendini gösterinceye değin yanında oturun, okşayın, konuşun. Sizi duysun, hissetsin. Yalnız olmadığına inansın. Umarım düşündüğüm doğru çıkmaz, ama pek

de ümitlenmeyin” demişti. Doktorun sözleri ikimizi de yıkmıştı bir anda, zira kendimizi acı sona hazırlamamız gerektiğini belli ediyordu.

18

Dediğini yapmış, uyuyuncaya değin yanında kalmıştık. İpek tüylerini okşayarak konuştuğumuz birkaç dakika, onun yanında olduğumuzu bilmesi, dolayısıyla da rahatlaması içindi. Sonografinin sonucunu beklerken zaman uzuyor, uzuyordu. Saniyeler hantal bir ağırlıkla yürüyor, içimde çarpışıp duran umutla umutsuzluğun kavgasını destekliyordu. Bizi çağıran doktorun sesiyle daldığım düşüncelerden, ettiğim dualardan sıyrılıp gerçeğe döndüm. Yüz ifadesi açıldı, odasına girerken ne söyleyeceğini biliyorduk sanki. “Ne yazık ki teşhisim doğru çıktı. Kanser mide ve bağırsakları sarmış. Hiçbir kurtuluş ümidi yok. İlaçlarla ömrünü uzatmaya çalışmak boşuna. Zaten bir ay bile yaşamaz. Hayvana daha fazla eziyet etmemek için bir iğne daha yapıp uyutmak zorundayım. Nasıl olsa hâlâ narkozun etkisinde.” Yanına gidip son kez ona veda etmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bärchen kansere yenilmişti.

Sternauge'nin öksürüklerle sarsılan küçücük, zayıf vücudunu gördükçe artık unuttuğumu sandığım o umarsız günleri anımsıyor, sevgili Bärchen'i görmüş gibi oluyordum. O da Bärchen gibi öksürük nöbetleri sırasında yanına yaklaşmamı istemiyor, bir kenara çekilmeyi yeğliyordu. İçi yıldız pırıltıları dolu güzel gözleriyle uzaktan bana bakıyor, bense geçmişin yeniden uyanan acısıyla, hiçbir şey yapamamanın acıyla, yalnızca “ölüyor” diyor ve ağlıyordum.

Yoldan geçen bir hanım hıçkırıklarına dayana-

mamış, yanıma gelerek beni teselli etmeye çalışmıştı. Ağlayışımın nedenini öğrenince yumuşacık bir sesle, “Bu kadar üzülmeyin” diyordu, “kediler zaman zaman böyle öksürürler. Benim de kedim var, bilirim. Yediği bir şey boğazına takılmıştır belki. Birazdan geçer, inanın.” Oturduğum bahçe duvarında ağlamamı sürdürüyordum. Hanım saçlarımı okşuyor, içe huzur veren sesiyle, “Haydi, ağlamayı bırakın artık. Bakın sizin küçük nasıl da tatlı tatlı bakıyor.” diyordu. Gerçekten de yaramaz sakın sakın oturuyor, ne olup bittiğini anlamak ister gibi bize bakıyor, arada da yalanıyordu. Sevinçle hanımın boynuna sarıldım. Dünyam birden güzelleşivermişti.

Başlangıçta uzun sandığımız tatilimiz çabucak bitmiş, yazlıktan ayrılma zamanımız gelmişti. Aklımı, yüreğimi orada bırakıp geldik evimize. Günlük yaşamın hayhuyu başlamıştı yine. Özlemle yazlığı düşünüyorduk. Asıl düşünüp konuştuğumuz Sternauge ve kardeşleriydi kuşkusuz. Nasıl da sevmiş, bağlanıvermiştik. Onlar da bizi benimsemişler, rahata da alışmışlardı. Şimdi belki biraz güçlük çekeceklerdi karınlarını doyurmakta. “Ama anneleri deneyimli ve akıllı,” diyorduk, “yavrularını mutlaka rahatça yiyecek bulacakları bir kapiya götürmüştür.”

Yazlık oldukça kalabalıktı biz giderken. O yüzden yiyecek bulmak konusunda zorluk çekeceklerini sanmuyorduk. Daha doğrusu böyle bir olasılık, o sıralarda aklımıza bile gelmemişti nedense. Yaz tatili için gelenler gitse bile, yaşayanlar vardı mutlaka sitede. Nasılsa yiyecek bulurlar, aç kalmazlardı. Anne, siteyi tanıyordu. Deneyimlerini, oranın yaşam

koşullarına uyum sağlamayı çocuklarına da öğretecekti kuşkusuz. O yüzden yüreğimiz rahat, içimiz huzurluydu.

Yolculuğun güçlüğüne aldırmadan kısacık sonbahar tatilini geçirmek için soluğu yazlıkta almıştık. İnsanın içini ısıtan akşam güneşi yavaş yavaş dağların ardında kayboluyor, etrafa hoş bir kızılık yayılıyordu. Ortalık sakin, huzur doluydu. Havada sanki bin bir çeşit baharat kokusu vardı, ne olduğunu ayırt edemiyordum. Hafiften başım döner gibi olmuştu. Daha sonra sorduğum siteliler, havadaki yüksek oksijen oranından dolayı böyle duyumsandığını söylüyorlardı. “Çevremiz zaten çamlık. Kekik, biberiye, fesleğen desen öbek öbek sitemizde. Hepsinin kokusu havaya karışınca insan kendini aktar dükkanına girmiş sanıyor.” diye de ekliyorlardı.

Bahçe kapısından içeri henüz girmiştik ki, Sternauge'nin annesi ve kardeşleri çevremizi alıverdiler hemen. Yüzümüze bakıyor, mama ve sevgi bekliyorlardı. Nasıl da büyümüşler, güzelleşmişlerdi. Sternauge ortalarda görünmüyordu. Belki birazdan gelir, diye kendimi avutmaya çalışıyordum ama içimde bir şeyler kırılmıştı sanki. Neşem kaçmıştı. Kötü düşünceleri kafamın içinde gerilere iterek, annesini, kardeşlerini doyurdum. Belki de sitenin bir başka köşesine gitmiştir, yarın arar bulurum düşüncesiyle geceyi geçirdim.

Sabah eşimin uyarılarını dikkate almadan fırladım sokağa. Yazlık hemen hemen boşalmıştı. Yapı-

larda çalışan işçiler görülüyordu ortalıkta yalnızca. Onların da zaten kedilerle ilgilendikleri yoktu. Yine de içimdeki küçücük umutla sanki Sternauge'yi tanımları gerekiyormuş gibi, onlara tarif ediyor, görüp görmediklerini soruyordum. Benim üzülmem bir anlam veremiyorlar, "Sarı kedi tonla, al birini işte!" diye gülüyorlardı üstelik. Onların gülüşü beni biraz olsun gerçeğe döndürüyor, davranışlarım hakkında düşündürüyordu. Bu kısa anlarda üstelik, "Kendine gel küçük hanım, eğer ortaçağda yaşasaydın, kedilere bu düşkünlüğün yüzünden seni cadı diye ateşe atarlardı. Şimdi de deli sanıp gülüyorlar işte" diye azarlıyordum kendimi. Aramalarım boşunaydı. Yıldız gözlüm ölmüştü besbelli. Bärchen'den sonra Sternauge'nin acısı yüreğime taş gibi oturmuştu.

Günlerimiz çabucak geçmiş, yazlığın tadına bile varamadan dönmüştük. Sternauge'nin terastaki sandığın üstünde kurumla oturup içi yıldız dolu gözleriyle bana bakışını unutamıyor, içimde bir sızı duyuyordum. Umursamaz biri olamazdım tabii ki, ama böylesine etkilenmem de doğru değildi. Neden "normal" davranamıyorum? Eşime de haksızlık etmiştim, yazlıkta güzel günler geçirmeyi düşlemişti. Bense duygusallığımla düşlerini karartmışım. Bir an önce kendime çekidüzen vermek, kedilerle ilişkilerimi "normal"leştirmek zorundaydım. Kendi sağlığım açısından da gerekliydi.

Mantığım üste çıktıkça davranışlarımdaki aşırılığı görebiliyordum. Sevgim "sahip olma" isteğimi körüklüyor, kedileri tapulu malımmış gibi görmeme neden oluyordu. Oysa onlar özgürdüler. Yaşamın ta-

dını özgürce çıkarmak isteyen bu varlıklara, her şeyi unutup nasıl “benim kedim” diyebilirdim? Onlar benim ancak güvenilebileceğim dostum, arkadaşım olabilirlerdi, tıpkı Bärchen gibi. T. Gautier ne güzel söylemiş: “Eğer bir kedinin sempatisini kazandıysan, o senin ancak dostun olur, asla esirin olmaz!”

23

Çağırduğumuzda canı isterse çağrımıza uyup gelişi, istemezse hiç oralı olmadan, başı yukarda, gururla kendi yoluna gidişi, onların ne denli başına buyruk yaşamak istediklerini göstermiyor mu? Sırf rahatlarına düşkünlüklerinden dolayı bizimle birlikte yaşadıkları için kendimize paye çıkarıp da onların bize muhtaç olduklarını düşünmek, “kedi”yi tanımamak olur. Özgür yaşamının güçlüğüne bildikleri için kendilerine bakacak, yemeklerini sağlayacak bir personel ararlar. Sizi kendilerine bakıcı olarak seçme işini öylesine ustaca yaparlar ki, fark ettiğiniz an, işiştenden geçmiştir bile.

Site kedileri de tüm kediler için geçerli olan bu kedi yasına uyarak bizi bakıcıları olarak kabul edivermişlerdi. Böylece sitenin acıkıp da kapımızı bulan her kedisi için gönüllü çalışanlar olmuştuk yıllarca. Hizmetimizin karşılığındaki ödülümüz, tatlı tatlı mırıldanmaları olmuştu.

Kedilerle ilişkilerimi bir düzene koymanın tek çaresi, sanırım onları yalnızca “kedi” olarak kabul etmek, onlarla birlikte olmanın mutluluğuyla yetinmektir. Eşim bunu başarıyordu. Hem sitenin bütün kedilerine hayranlık duyuyor, hem de onlarla arasındada bir mesafe bırakabiliyordu. Onların vücut yapıları ve hareketlerine de hayrandı. “Zoologlar da benimle

aynı görüşte. Kediler, yırtıcı hayvanlar ailesi içinde en mükemmel olanları” diye başlayan konferansını, bu mükemmel yaratıklar arasında güzel-çirkin, sevimli-sevimsiz ayrımı yaptığım için beni suçlayarak bitiriyordu.

24

Evet, eşim haklıydı. Araştırmacılar kedinin mükemmel bir vücut yapısı olduğunu her vesileyle vurguluyorlar. Örneğin avına yavaşça yaklaşırken birden sıçrayabilmesini iskeleti ve 500’den fazla kasları sayesinde başardığını söylüyorlar. Gözleri, bize göre “zifiri karanlık” bir ortamda bile yönünü görebiliyor. Bu konuda bıyıkları da ona yardımcı oluyor. Öyle ki, bıyıkları ve kulakları vasıtasıyla kör bir kedinin bile alıştığı çevrede hiç güçlük çekmeden yaşayabildiğini söylemişti bir veteriner dostumuz. Kimi yaramaz çocuklar, sırf oyun olsun diye kedinin bıyıklarını kestiklerinde hayvana yaptıkları kötülüğün farkında bile olmuyorlar. Anne-babaları biliyorlar mı acaba?

Kulaklarını birbirinden bağımsız olarak değişik yönlere çevirerek algıladığı seslere göre avının yönünü saptayabiliyor. Yarı uyku sırasında bile 15 m uzaktaki bir farenin çıkardığı cikcikleri duyduğunu söylüyor uzmanlar. Evde beslenen kedinin ses algılaması ise biraz farklı. O, sesleri şekerlemeyi yarıda kesip kalkması için yeterli neden olup olmayışına göre değerlendiriyor.

Dedim ya, ben duygusal davranıyordum, mükemmelliklerine değil, önce güzelliklerine bakıyordum. Eşim içinse onların yalnızca kedi olmaları yeterliydi. Sitenin herhangi bir köşesinde gördüğü kediyi yanına çağırır, gelirse okşar; gelmezse her za-

man yanında taşıdığı kuru mamalarla kandırıp bizim evin yolunu öğretmeye çalışırdı. Kimini kucağında taşır getirir, kimi de mamanın tadını aldıktan sonra kendiliğinden peşine takılıp gelirdi.

Kapımızda yaşayanlardan başka sırf mama yemeğe gelen kediler için her gün yemek pişirmekten de paylaştırmaktan da hiç usanmadı eşim. Sitenin sezon dışındaki oldukça boş olduğu zamanlar, kapımızdaki aç kedilerin sayısı da iştahları oranında artardı. Yemek zamanı yaklaşırken site kedileri de birer ikişer gelir, terastaki yerlerini alırlardı. Kedilerdeki zaman kavramı bizi hep şaşırtmıştır. Sanki içlerinde kurulu bir saat varmışçasına yemek zamanını hiç aksatmazlar. Gelip kapı önünde beklemeleri de bu duygunun bir göstergesidir.

Bärchen de her sabah saat çalmadan gelir, bizi uyandırır. Hafta sonlarında veya tatil günlerinde biraz uzunca uyumak istesek, izin vermezdi. Yatak odasının kapısına sürekli vurur, kapı, arkasındaki dolaba çarptıkça korkunç gürültüler çıkarırdı. Hiç değilse komşuları uyandırmaması için kalker, yemeğini verirdik.

Ne var ki site kedileri yemeklerine ortak olan kedi sayısının fazlalığından olsa gerek, her gün bir öncekinden birkaç dakika daha erken gelip yer kapmaya çalışırlardı. En beğenilen yerler de, kapıya en yakın ön sıralardı tabii. Fünffach Mama çoğunlukla ön sırada oturmayı başarır, yanına sokulmak isteyenleri ısırıp tırmalayarak kaçırırdı. Onu görünce, “Yine locaya kurulmuş” derdim.

Biz içerde yemek tepsisini hazırlarken onlar